

Opinió

S'acaba, per sort, un 2020 que ningú s'hagués imaginat la dimensió que ha adquirit ni les situacions viscudes. Cal esperar que aquest 2021 sigui diferent. Per poc que sigui, segur que serà millor. No costarà gaire. És l'hora de plantejar-se també alguns reptes ara que entrarem en aquest nou any. Per exemple, a la ciutat de Girona, ens hauríem de conscienciar col·lectivament de la importància de tenir els carrers nets.

El repte de la neteja

David Céspedes

PERIODISTA

Concretament, dels voltants dels contenidors de brossa. Fa autèntica pena veure en determinats dies de la setmana la imatge que ofereixen els contenidors i les voreres. Alguns estan rebentats i la brossa està escampada per terra, especialment els caps de setmana. Aquí tots hi tenim una part de culpa. L'Ajuntament, per no incrementar algunes unitats, i la ciutadania per actuar de forma tan incívica deixant, moltes vegades, la brossa escampa-

da fora del contenidor. I això, sense entrar en si fem o no correctament la separació dels residus. Aquesta és una altra història. Ara que a poc a poc es van instal·lant més contenidors intel·ligents també seria potser el moment de posar més recipients. No es pot sancionar sense abans haver fet una bona pedagogia ciutadana. Tots som responsables de la neteja de la nostra ciutat però cal que també des de l'administració s'estigui a l'altura.

Plor

Juan José Millás

Porto una setmana o dues intentant no escriure res sobre aquestes dates (tan assenyalsades), però aquesta tarda, quan he anat a treure el gos, m'he aturat a parlar amb un veí que passeja el seu a la mateixa hora. M'ha explicat que al seu mastí li estan administrant una medicina per al cor que provoca efectes secundaris de caràcter diürètic.

- És una llauna -va afegir-, ara demana sortir quatre vegades al dia.

M'ha sorprès l'aparició sobtada d'aquesta paraula, diürètic, perquè la meva mare, a la qual se li inflaven les cames, ingeria unes càpsules d'un fàrmac que contenia acetozolamida, un producte per eliminar líquids.

Acetozolamida.

No he oblidat, malgrat la seva raresa, aquest nom descobert en un prospecte farmacèutic. Aquelles dues paraules, diürètic i acetozolamida, m'han portat a la memòria imatges nadalenques de la infància i he comprès per què el Nadal provoca tristesa en molta gent. Tristesa que es dissimula sota quantitats ingents d'alcohol i de menjar, quan no de panderetes i disfresses, etcètera.

El dia era fosc i gris. Estàvem a quatre graus de temperatura, però he començat a suar sota de la jaqueta.

- El problema -ha afegit el meu veí- és que en fer tant pipí es deshidrata i li pica tot el cos. Es passa el dia gratant-se i es fa ferides. Total, que hem d'aplicar-li sota el pèl una crema caríssima.

- Quants anys té? -he preguntat.

- Vuit, encara és jove.

- Es curarà aviat -l'he animat.

He tornat a casa sota el pes del diürètic, de l'acetozolamida, del record de les cames inflades de la mare i de la sopa de menuts que preniem de primer plat la nit de Nadal. El gos estirava de mi i de tant en tant s'aturava a mirar-me amb preocupació, com preguntant si em passava alguna cosa.

- Tens sort de no medicar-te -l'hi he dit, al que ha respost amb un moviment del cap que podria passar per un assentiment.

He entrat amb compte, perquè no em sentís la meva dona, he tret la corretja al gos, l'he penjat del seu ganxo i me n'he anat a plorar al lavabo.

Cartes

Les cartes que els lectors enviïn a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies o 2.000 caràcters), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials. Les cartes es poden enviar per correu electrònic, a l'adreça opinio@ddg.cat

En homenatge a Paquita Xarles

MÒNICA FORTIÀ EN NOM DE L'ASSOCIACIÓ AMICS DE SANT ROC. VILABLAREIX.

■ Aquest Nadal es complirien 46 anys del Pessebre Vivent de Vilablareix, la representació bíblica que vostè va iniciar amb tant d'entusiasme l'any 1974, junt amb els figurants més estimats: el jovent del poble. Aquest any ens ha tocat viure moments molt excepcionals, Paquita. Fets i circumstàncies que, segurament, mai no hauríem imaginat.

Per primera vegada en tota la seva història, el Pessebre haurà de fer una pausa. L'entorn de l'església de Sant Menna, on les escenes prenen vida cada Nadal, restarà desert i en el silenci més absolut. Segur, però, que la rosa vermella que despunta cada any per aquestes dates, com una premonició i amb la mirada fixa al campanar, hi serà present, per donar color a aquest lloc tan idíl·lic. Serà, però, un parèntesi breu que, de ben segur, servirà per reeixir amb més força de cara a l'any vinent.

El Pessebre, ens l'hem fet nostre! Un bon dia ens va unir i,

des d'aleshores, cada Nadal ens regala una encisadora trobada de germanor en la qual conflueix, durant uns dies, un doll de sentiments compartits. És indiscutible que aquesta representació sempre estarà impregnada de la seva essència! El seu tarannà decidit i emprenedor ha deixat una gran petja en el si de cadascuna de les escenes vivents i en tot el que les envolta. Aquest anheli de lluita i il·lusió encomanadissa ens empeny, any rere any, a treballar per dissenyar uns quadres ben lluïts que sorprenguin els visitants, seguint la filosofia que vostè va saber arrelar tan bé, perquè s'endinsin en la realitat d'aquells temps memorables.

Segur que en continuarem parlant, Paquita. El Pessebre és més viu que mai. Nous reptes ens esperen per al Nadal del 2021. Amb tot, i per tantes coses, sempre la tindrem molt present! Amb agraïment i des del cor, rebí una salutació ben afectuosa.

Per fi la vacuna

EULÀLIA RODRÍGUEZ PITARQUE TORROELLA DE MONTGRÍ

■ Que s'hagi començat a vacunar els interns i treballadors de

les residències és símptoma que urgia de posar l'accent allà on més s'ha necessitat des que va començar la pandèmia. Són els qui més han patit les conseqüències de la malaltia. Cal replantejar el model de residències actual, l'atenció a les nostres persones grans quan han de ser assistides en institucions que són de tots. Ara per ara, però, el més important és que les vacunes hi arribin, després cal fer un replantejament de tot allò que no funciona i la pandèmia ha posat damunt la taula.

Cap més jove al carrer

FIONA LLOPART MASES ESTANYOL

■ Estimat govern, quants suïcidis fan falta perquè no hi hagi mai més cap altre jove al carrer?

Esperàvem un missatge amb més transparència

JOAN JANOHER I SADURNI FORALLAC

■ Es continua veient com n'és de manipulats el cap d'estat: no s'esperaven grans coses, però sí paraules dirigides al poble que

governa. Un discurs fet a mida dels ultres, únics que l'han aplaudit, simbolitzant l'unionisme que tant persegueixen. Eren expressions sense cap fonament envers a les necessitats del país, i per solidaritzar-se amb les inquietuds de la ciutadania. Defugint de la realitat del moment, on impera un desconcert de justícia, deixant aparcat la moguda de l'emèrit. Hauria d'haver previst un discurs mediador, al que s'impliqués per l'amnistia dels presos polítics.

De ben segur que la seva camarilla ho hagués reprovat, per quant tenen una altra doctrina, però la majoria del poble hagués aplaudit la possible reconciliació. Entenent el gest com una gràcia del monarca davant les festes nadalenques. On s'és considerat, el poder obrir noves vies de comprensió i diàleg amb Catalunya.

Però el discurs anava per uns altres camins, ignorar els protocols adients en tota democràcia. No només havia de guanyar-se l'admiració d'Espanya, i també dels catalans. En canvi la fredor del missatge, ens ha deixat sense conèixer la voluntat convincent, d'un Rei que intenta manar.

El passat 24 de desembre, vigília de Nadal, ens va deixar en **Pere Tubert**. Ha mort un lluitador incansable pels drets de les persones amb discapacitat, un pioner en la lluita per la dignitat i la qualitat de vida d'un col·lectiu que fins que no es va constituir l'associació Mifas estava desatès. Ha mort un company de lluita, ha mort un amic.

Ens ha deixat una persona importantíssima per les nostres comarques i pel país. L'any 1979 estava tot per fer i gent com ell van empenyer les diferents administracions a encetar una etapa que donaria drets a uns dels col·lectius més vulnerables per garantir la igualtat amb la resta de ciutadans. Es va sumar a totes les reivindicacions que es feien des de sectors d'altres àmbits de la discapacitat i la seva lluita va anar donant els seus fruits, un dels quals és l'entitat que ell va ajudar

Pere Tubert, lluitador incansable

Salvi Amagat

PRESIDENT DE LA FUNDACIÓ RAMON NOGUERA

a fundar i de la qual en va ser el seu president des del 1979 fins al 2013. No va deixar la presidència ni per jubilar-se, ni per gust, la va deixar com a protesta davant l'incompliment d'algunes promeses, es va sentir enganyat i va marxar.

Costaria molt trobar una altra persona que hagi fet més pel país que ell. Ha tingut una vida senzilla, sense fer soroll, però molt intensa, molt gratificant. La seva empremta quedarà en el record de tothom, i ara mateix els usuaris de l'entitat que ell va fundar es beneficien de la seva tasca.

Ja han passat uns quants dies que en Pere ens va deixar. Amb persones com ell no ens podem quedar en silenci. Es mereix que amics, institucions i societat en general li retrem un homenatge. Jo m'hi sumo amb aquestes paraules ben sentides.

Adeu, amic.